BAGOLYVÁR

2026

ŐSZ

Tartalomjegyzék

Előszó 5.

Versek

Magdali Piroska: Szűrőm 6.
Ismeretlen szerző: K-471 kisbolygó 7.
Huba Zsombor fényképe 7.
Tóth-Pankaczi Luca Zsófia: A napnak vége 8.
Porkoláb Tamás fényképe 8.
Dakó Lilla: Visszavárlak 9.
Garai Benedek: Fészkünk 10.
Garai Benedek: Gödör 11.
Üstökös: Két tekintet 12.
Márkus Dorottya fényképe 12.
Magnólia: busz 13.
Huba Zsombor fényképe 13.
Magdali Piroska: Bál 14.
Magnólia: kezd hűlni az idő 15.
Porkoláb Tamás fényképe 15.
Polgár Julianna: Rám nézel 16.
Földi Natália: Vándorgalamb 17.
Földi Natália alkotása 17.

Novellák

Bibity Bendegúz: Visszatükröződés 18.
Kovaliczky Máté fényképe 24.
Az Apres-Garde 4-es bandája: Manifesztó v3.2 25.
Az Apres-Garde 4-es bandája: ₽ 26.

Bölcs-Bagoly-művek

Lőrincz Jana: Magdaléna fia *Áldozatballada* 28.
Huba Zsombor fényképe 30.
Springer Barnabás: Kiköltözés 31.
Springer Barnabás: Epizód 31.

Springer Barnabás: Hamu 32.
Springer Barnabás: Apoteózis 32.
Nimmerfroh Márton 33.
Nimmerfroh Márton 34.
Klement Tamás:
RENDKÍVÜLI TUDÓSÍTÁS – Bogaras tervek a Balaton-medencében 36.

Kritikák

Kovaliczky Máté:
A film, ami nem is a penészről szólt *Reisz Gábor: Földszint - filmkritika* 38.
Klotz Tímea alkotása 39.

Impresszum

Bagolyvár 8. szám

A Pécsi Leőwey Klára Gimnázium irodalmi folyóirata.

4. évfolyam 2026. ősz

Szerkesztők: Bagi Samu, Bicskei Zsófia, Erős Emma, Haász Maja, Kész Emília, Kovaliczky Máté, Magyar Ramóna, Raffay Janka, Szabó Szofi, Százados Olivér, Tóth Máté, Tóth-Pankaczi Luca

Felelős kiadó: Zalay Szabolcs igazgató

Segítő tanár: Probszt Réka

Előszó

Kedves Olvasók!

Nagyon sok szeretettel adjuk át nektek a Bagolyvár művészeti folyóirat nyolcadik lapszámát! Idén is rengeteg műalkotás érkezett hozzánk! Nagy büszkeséggel tölt el bennünket, hogy ennyire sokan beküldtétek a verseiteket, novelláitokat, rajzaitokat és fényképeiteket! Köszönjük nektek, hogy részt vesztek ebben a folyamatban és munkáitokkal idén is hozzájárultatok a lap kiadásához.

A Bagolyvár az iskola néhány francia tagozatos diákjának kezdeményezésére jött létre, az első száma 2023-ban jelent meg. Azóta félévente adjuk közre a leőweys diákok verseit, prózáit, kritikáit és vizuális alkotásait. 2025 tavaszán még egy antológiát is kiadtunk a korábbi számok kiemelkedő alkotásaiból. A számok megjelenését mindig lapszámbemutató és felolvasóest követi (ez most sem lesz másképp!).

A 2026-os őszi kiadásunkba is változatos műfajú és stílusú művek kerültek, és ennek örömére ismét - immár hetedik alkalommal - megrendezzük felolvasóestünket december 8-án a Szabadkikötőben, ahol a lap szerzői maguk olvashatják fel szövegeiket. Biztatunk mindenkit, akinek van kedve, hogy éljen a lehetőséggel!

Külön köszönet illeti Probszt Réka tanárnőt a sok segítségért, amivel támogatta munkánkat és projektjeinket. Illetve idén új szerkesztőségi tagokkal is bővült a csapatunk, akik hatalmas lelkesedéssel igyekeztek részt venni az idei év első lapszámának létrejövetelében.

Ebben az évben már másik gimnáziumokból is várunk alkotásokat, és már a mostani számban is olvashattok/láthattok egy-két művet külsős alkotóktól. Ha van olyan barátotok vagy ismerősötök, aki szeret írni, fotózni vagy rajzolni, mindenképpen említsétek meg neki, hogy a következő lapszámba is sok szeretettel várjuk a műalkotásait.

Kellemes olvasást kívánunk!

Versek

Magdali Piroska
Szűrőm

Hogy állna e világ, ha szűrőmön keresztül látnák?

Füstös szobák, kávé illatú emberek.
Templomok magasra nyúló tornyainak
Karcsú ablakán vérvörös virág, üvegrózsa áll,
S a síró szűz Mária.

Ó, ha szemeimmel látnák!
Csepergő esőt az ablakon át,
Üvöltő szelet a hideg utcán,
Üvöltök én is vele, hisz fáj.

Fáj az élet.

Nem az élet, az üresség.
Amit akkor érzek mikor nincs kiért kelnem.
Nincs mit tennem.

Hiába. Szeretem a mélabús napokat.
Koppan a gesztenye lábam előtt.
Lelkemben ott a mosolya.
Hogy állna e világ,
Ha szűrőmön keresztül látnák e nőt?

Érzek. Szeretem őt.

Ismeretlen szerző
K-471 kisbolygó

A csillagos ég alatt fekszünk,
De mi már nem vagyunk együtt.
Körülöttem az esti levegő lehűl.
És maradtam itt egyedül.

Az éjszaka mélyfekete.
Néha villan csak fel egy-egy csillag.
Emlékszem milyen, amikor nevetsz
Egy rossz és sértő viccemen.

Még mindig előttem van a mosolyod,
Téged látlak, ha lehunyom a szemem.
Minden éjjel veled álmodom,
Téged örökké szeretlek.

Messzi rózsám vagy bogaram,
Belehalok, ha elhagysz.
Várok rád, amíg csak kell,
Élni egyedül veled érdemes.

Huba Zsombor fényképe

Tóth-Pankaczi Luca Zsófia
A napnak vége

A nap kész, a lelkem romokban.

A tudásomba vetett bizalmam megdőlve, a hétvége emléke még most is riogat, mit tehetnék vele?

Nem tudom, hogy okos döntést hoztam-e, hogy nem adtam ezt az életet fel, annyi biztos, hogy ennek a rémképnek a lebegő alakja még mindig a szemem előtt járkál, és önti rám a végtelen szorongást. S azt kérdi, miért és hogyan állod ki ezt, lusta vagy és semmi sem lesz belőled. A döntéseim súlya összenyom, és már csak azt nem tudom, hogy mikor lesz vége annak a korszaknak, hogy ezt folytonosan az arcomba vágja az élet. Na mindegy, már megyek tovább, mert muszáj lesz túlélnem ezt és kiállni a próbát, amin egyszer mindenki túlesik. Csak annyit kérek: ne legyen szar az az érettségi.

Porkoláb Tamás fényképe

Dakó Lilla
Visszavárlak

Olyan tökéletesen jó
És röhejesen szép
Bárcsak ott élnék
Ennék, énekelnék

Ó, és miért kell mindig rá emlékeztetni
Hisz már nem az enyém
Nincs több röhejesen szép házam és tökéletesen jó életem

Egy vad szellem vagyok
Kedves és visszaváró otthont akarok
De félek, hogy az emlékek csak szépítik a valóságot
És valójában nincs több otthonom

Karácsony és boldog ház
bármit megtennék, hogy visszajöjj
Fehér magányos falak lassan megölnek
Szép emlékek nélküli falak nem kellenek

Csak te és vörös faladat akarom
Törött csempe, amit törtem
Nem hittem, hogy hiányolni fogom
Hiányzik röhejesen szép otthonom

Garai Benedek
Fészkünk

Mikor hosszú nap után hazaérsz,
Ülsz pehelyszobádban, s szíveden végigmész.
Kérlek, bármilyen érzés táncol benned,
Előttem csak ne, ne pirulj elővenned.

Ha minden íz víz, és a nap fakó,
Szürke az ég, akkor hadd legyek mankó,
Hadd legyek barlang a lágy sóhajnak,
Hadd legyek ágy a fáradt vállaknak.

Ha kitör belőled a kacajelégia,
Mint nap derű, hadd legyek hortenzia
Sugár arcodra, gyerek szemedre, lángoló szóra
Mi mind a tiéd, legyek kinyíló rózsa.

Ha süvít mint szélvész rigója,
Hasító harag, hadd legyek vitorla,
Mi a vízen viharával együtt úszik,
Mi tengerével együtt partra csúszik.

Ha elkapja csókmező arcod a felhő
Mi könnyez, sír, bömböl, nincs benne testhő,
Úgy sírok veled, s leszek völgy, majd patak,
Mibe fájdalmaink vízesése beleszakad.

Mikor megtudod, mily szellem van kebledben,
Ne félj este, se reggel, hóban, homokban engem keresned,
Mikor megtudom, mily szellem van keblemben,
Helyet csinálok a kezednek kezemben.

Ha a mellkasi tűz benned ég,
S mámorvándor érzésnek nincs fék,
Hadd legyek szíved kirakós része,
Hadd legyünk világok kis szerelmes fészke.

Garai Benedek
Gödör

Ketten a földet vájják,
Vidékünkbe süllyed egy árok.
Szent sírként védik őrpárok,
S mélyül a Gödör, mind látják.

Hideg fém a sárba csap,
Ezerarcú porszemmorzsa
Sikolt, omlik szét, megfúlva
Mocsokban érzi, rég nem ég a nap,

Ha gyúlna is, megölné
Ősi fény e földet. Itt eső van,
Sötét ég, dagonyafolyam
Ömlik a Gödörbe örökké.

Kettő bántja az anyát.
Tán körkörös csapda másnak?
Tán maguknak kriptát ásnak?
Kettő árulja el a társát.

Egy a vályogba kerül.
Más hevesen takarja be
A szolgaföld-nép keblébe.
Hang, vér sárba vegyül, elmerül.

Áll koszorú-kör Gödör,
Veszett lélek mocsok nyoma,
Betemetett nagy föld, ott puha.
Látszik, hogy megjárta az Ördög.

Üstökös
Két tekintet

Az Ördög rám nézett, majd sírni kezdett,
mert rájött, hogy vannak olyan mély sebek,
amelyeket még csak nem is ő szerzett,
s nélküle is Szvityaz-méretűek a hegek.

Egy Angyal pedig engem ölelt nevetve,
mert látta, hogy Polisszjából is kitaláltam,
s tudta, hogy leszek én még szeretve,
hisz tiszta vagyok, bárhogy is hibáztam.

Menny és pokol sem tört meg engem,
bár pihen lelkemen ezer évnyi gyötrelem,
mégis van akaraterő és vágy bennem,
nem rettent el az életnek nevezett förtelem.

Ha majd egyszer végleg átkarol a Halál,
akkor sem fogok egész Azovi-tengert sírni,
mert lelkem büszke Salánkon békét talál,
onnan fogok hát, exitusomban verset írni.

Márkus Dorottya fényképe

Magnólia busz

szétesik a busz alattam -
zölden és zörögve
mégis már zenének hallom,
a csillagok elmúlnak,
meghalnak, de van valami -
valami, ami sose fog változni.
az olcsó magyar buszok
mindig járni fognak -
mindegy, hány esik szét
darabokra,
atomokra,
vagy hány robban le - örökre
majd vesznek újakat -
igen, a te pénzedből -
hogy menjenek tovább
zölden
zörögve.

Huba Zsombor fényképe

az ellenőrök, mint a titkosügynökök -
színészkednek
(jó, nem annyira jól)
mint alsóban anno,
amikor rendőröset játszottunk.
próbálják burkolni
a tényt,
a szimpla valóságot, hogy
egy életen át papírfecniket bambulnak.
a legnagyobb szórakozásuk
úgy tenni, mintha lenne hatalmuk -
de ők is tudják, hogy
bábok csupán
pénzgyűjtők -
hiszen az ellenőrök között jó ember
nincs

Magdali Piroska
Bál

Az égben minden este bált tart a nép,
Tücskök zenéje nyitja az éjt.
Vágtat a tüzes Nap hintaján sebesen,
- Ó Holdasszony, kérem, szeressen!

A díszteremben csillagok járják a táncot,
Így rúgják le szívükről a láncot,
Majd vihorászva szökkennek oda,
Ki-ki bolygójához, csókot dobva,

Végül visszaperdülnek a bűvös körbe,
Hol újdonsült társukat fogadják örökbe.
Kis csillag lép az égi palotába,
A többieket megszeppenve várja.

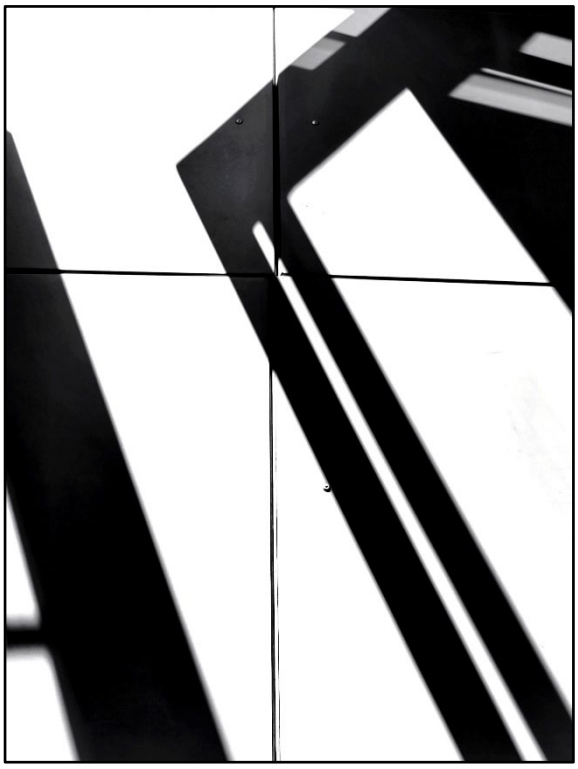
Kézen fogják, az apró bálozót,
Majd homlokára csókolnak pár bátorító szót.
Megszólal a messzi hegedű,
Libben minden szoknya, s kendő.

A jókedv növekszik, vele a hangerő,
A ritmus is kétszeresen pergő,
Kiscsillaggal forog a világ,
Megbotlik, s felkiált.

A botlás által leperdül,
Körötte egy égi sem derül.
Nem mozdulnak, hallgatnak,
Szégyenkezve nézik a bukottat.

Magnólia
kezd hűlni az idő

citrom, narancs (gyümölcs)
citrom, narancs (szín)
nyárra citrom, télre narancs.
limonádét szürcsölök
Szicíliában, aztán
pislogok egyet, már esik a hó
- nagy, kövér pelyhekben -,
és én csak nézem, punccsal a kézben,
ég egy gyertya,
amiről megfeledkeztem majd' egy évre,
és
rájövök, hogy
szükség van egy még melegebb pulóverre
egy - varázslatos, ám rövid - éjszakának fog tűnni, amint megjön a karácsony,
aztán újév,
aztán húsvét,
iskolakezdés,
mikulás,
karácsony újra -
gyorsan forog a föld,
de
én így szeretem.
úgyhogy
élvezzük ki,
egy nap
úgyis mind eltűnünk.

Porkoláb Tamás fényképe

Polgár Julianna
Rám nézel

..., de engem nem látsz, be vagyok öltözve
Tetőtől talpig páncélba.
Megérintesz, azt gondolod,
Én vagyok, de csak a kérgemet éred,
Ütsz, rúgsz, vagdalsz,
De engem nem érsz el, megvéd ez a réteg.
Puhatestű vagyok, a vázam nélkül
A lábamon sem tart már semmi,
Csiga vagyok, házammá lett,
Lényem része már az acél.
Észre sem veszed, azt gondolod,
Engem látsz, és pont ez a cél.
Azt mondod, te tartasz, de engem ez tart,
S amúgy is én tartalak téged.
Ez a biztonságom,
S mikor én tőled és tőlem félek,
Bezárkózom,
És önmagamtól téged védlek,
De szorít a páncél,
Ahogy bújnék egyre szűkebb,
Feszítem, levenném,
De nem tudom, hol kezdjem,
Nem tudni már,
Hol ér véget az, és hol indul a testem.
Futnék, de már nincs mitől,
A veszély már csak én vagyok,
A tükörben nézem,
Ahogy lassanként eltűnök teljesen.
Védelmet akartam
És az életemért önmagammal fizettem.

Földi Natália
Vándorgalamb

Földünk oly sok áldozatot hozott már,
Örök homályba tiporva sarjait.
Létezésük, mint métely, melyet hordoz máj,

De az ember minduntalan gyilkol tovább.

Idő nem kellett sok, mi is eltűntünk.
Néha vajon emlékeznek-e még ránk?
A fényre, mit vándorlásunkkal elűztünk?
Tudták-e, létidőnk balsors által szűkül?

Az ember mészárol, sosem tétova,
Legyen az ellenség, idegen vagy társ.
Ijedt gárdánk mindhiába illan tova,
A lélekszámunk hanyatlik, mint még soha.

Földi Natália alkotása

Vérfürdők, rémtettek, tetemek száza,
A kéngázzal fullasztott galambkölykök,
Nagyszámban hulló szülők, nyilaknak hála
Derűs égboltot már nem fed gárdánk szárnya.

Ó, ha csak egy utolsót kívánhatnánk,
Régmúltba menvén, messze menekülnénk.
Galambfajunkat elkerülhetné halál,
Az örökérvényű vég, de mihaszna már.

Létünk megszűnt, milliárdból lett nulla,
Az ember viszont vígan mulat tovább.
Minek gyötörje őt hibájának súlya,
Bőven akad faj, melyből gyilkolhat újra.

Novellák

Bibity Bendegúz
Visszatükröződés

Nem az óceán kékjéről volt szó, óceánkék falfestékek, zselével és apró műanyag tengericsillagokkal megtöltött meggyújthatatlan illatgyertyák kékje ez, óceánmintás takaróké, melyeket porladó stukkókeretű, betört ablakok mögé tesznek, olyan szobákban, ahol zölden foszforeszkáló műanyagcsillagokat ragasztanak a plafonra, és megpróbálnak úgy tenni, mintha máshogy néznének rájuk, mint az igaziakra, a zöld fényt fejben el-nem-ért felületekre célozva, a csillagokat úgy elgondolva, mint amik a feltúrt ágyat, széthagyott bögréket, koszos padlón fetrengő tárgyakat stacionárius bombázógépekként akár egy romba dőlt város munkásnegyedét látják madártávlatból, fénybombáikkal negatív konstellációkat lyukasztva az emeletes házak, piacok, terek és szűk utcák közé. Egy lapos és enyhén torz tigris volt a legfelső takarómon (kifelé mutatom a tigrist, hogy megvédjen, miközben alszom), az ez alatti takarón zöld, barna és lila virágok voltak, ismétlődő négyes mintázatban (a barna virág közepe a negatív tigris szemével érintkezik, a lila virág eltakarja a mellső lábait). Ez alatt volt a nagy paplan, ami egy felső rétegből (rajta barna foltok), bélésből (összetétele: ismeretlen) és egy alsó rétegből (lásd: felső réteg) állt. Ez alatt volt a csíkos pizsamám, alatta pedig a bőröm. Elalvás közben a csillagokat néztem, követve sugarukat, amíg a takarómhoz nem értek, ahol mintha pajkos ördögök ugráltak volna ott, ahol a fény a bőrömhöz ért. A szememből is sugarak jöttek ki, vízsugarak, a csillagok tűzsugarai ellen, melyekkel félúton találkoznak, és kioltják egymást. Jöttek ki a szememből viszont rádiósugarak is, amik kikerülték a tűzsugarakat, és a plafonon szétszóródva térképezték fel felületét. Egyesek a mész apró pórusain keresztül még a plafonon is átfúrták magukat, kijutottak a tetőtérbe, túl a gerendákon, a cserepeken, és fel az égbe, ahol még mindig érzem, ahogy folyamatosan távolodnak tőlem. Álmaimban iskolákban jártam, omladozó lépcsőházakkal, álmos tanárokkal és drótkerítés mellett üldögélő, beesett arcú gyerekekkel, akik tótágast tartva dobtak át a

kerítés túloldalára. Itt egy borókabokrokkal benőtt homokos puszta volt, helyenként üres medencékkel, mellettük strandbüfé fabódéjával, ahol borostás férfiak mérték az olajos sült krumplit és a Coca-Colát, rádiót hallgatva, cigarettázva. Mindig kedvesek voltak hozzám, azt hiszem. Amikor beleszívtak a cigarettába, akkor az eltömítette a torkukat, és így nem tudtak beszéni. Minden nap visszatértem a kerítés mellé, hogy Coca-Colát és sült krumplit vigyek a gyerekeknek. Azt mondták, hogy amőbát játszanak a fejükben maguk ellen, és ahogy nő a pálya, úgy érzik, hogy a fejük két oldala egyre messzebb kerül egymástól, és most a fejük, ami régen egészen tele volt, csak úgy kong az ürességtől, és ők is csak úgy lötyögnek a fejükben, ide-oda csúszkálnak benne, hozzá-hozzáverődnek a falaihoz.

Ébredéskor először minden jó volt – az, ahogyan a takaró fodrozódott a mellkasomon, a kezeim zsibbadása, a plafon repedései, úgy néztek rám ahogy szoktak, ezek a repedések voltak a legjobb barátaim, no meg a bögrék és a csillagok, a repedések anya és apa, a bögrék pedig inkább csak haverok, de kedves haverok, az biztos. Emlékszem, amikor még volt vécénk, minden reggel a repedéseket és a vízkövet figyeltem, hogyan terjednek, szürke repedések (azért nem olyanok, mint apa), és barna vízkő a kék vécécsészén, mint a pók a falon, körbefonja az egészet, ártalmatlanul. Azóta az egész eldugult, nem is használjuk, apa ásott egy budit kint a kertben, azt mondta, így a vízzel is spórolunk, de a csésze a fürdőszobában maradt, a szemem sarkából látom a tükör egyik szilánkjában, ami benne maradt a keretben, és amíg odanézek, nem látom az arcomat, nem tudom milyen az arcom, amikor nem nézem. Kócos fekete hajam van, és lila gödrök a szemeim alatt, nem ilyennek képzelem magam, mondjuk nem mintha volna valaki, aki úgy néz ki, mint amilyennek képzelem magam, azt hiszem, jobban hasonlítok egy szekrényre vagy egy öreg, kedves, faragott mintás polcra, mint bármilyen emberre. A konyhaasztalon mindenféle szétszórt hülyeség van, poharak meg koszos evőeszközök meg kések és vágódeszkák, meg ilyesmi, minden csupa morzsa, de a hangyák még nem jöttek. Még maradt a szeletelt kenyérből és margarinból, amit apa hétfőn hozott, ma péntek van, maradt még az instant kávéból is, anyáék nem tudják, hogy iszok belőle, de én naponta megiszok öt-hat bögrével, persze jó, amikor nincs fűtés, de egyébként is, szeretek a bögrével az ágyba feküdni, és hallgatni, hogy ver a szívem, figyelni, ahogy a barkafa ága eltűnik és visszajön az ablakkeret mögül, van a fejemben egy barkaág, ami ilyenkor ugyanolyan ritmusban nyomkodja a szemem mögötti részt. Időnként kimegyek az utcára, és összeszedem a cigicsikkeket, apa sohasem dohányzott, anya

leszokott, mielőtt megszülettem volna, bemegyek a házba és bekapcsolom a gázégőt, nézem a mögötte összegyűlt koszt, és megpróbálom meggyújtani, ami megmaradt a dohányból. Általában szétmarja a torkomat, könnyek szöknek a szemembe, és köhögőrohamot kapok, de máskor leülök, és érzem, ahogy a barkaág ritmusára mozog az egész szoba, és vele én is, fel és le, fel és le, fel és le. Miután megreggelizek, általában a szobámba megyek, és előszedem a rajzaimat az ágy alól. Szép lányokat ábrázolnak, szép és kedves lányokat, akik soha nem veszik le a ruhájukat. Szomorúan néznek, úgy néz ki, mintha egyenesen rám, de én tudom, hogy nem látnak ki a papírból. A szemük mögé türemkedik a fehérség, meg a papír apró egyenetlenségei, és ahol nekem barkaágam van, ott nekik csak ez a folyamatosan befelé haladó, tömör, piszkosfehér fal áll, ahogy beljebb nyomul, úgy lesz magukban kevesebb helyük, önmaguknak egy kis sarkába szorulnak, mondjuk a tarkójukba, és onnan nézik, ahogy közeledik feléjük ez az agyatlan, megállíthatatlan szilárdság. Ritkán rajzolok csak, olyankor, amikor nem tudok elaludni, de ébren lenni sem, de olyankor tisztán érzem ezeket a lányokat, ők a barátnőim, bár igazából nem, mert sohasem beszélünk, és ők nem is vesznek rólam tudomást, de én mégis érzem őket, és ilyenkor belém is egy tömörség árad, de egy olyan tömörség, ami mégis könnyű, de közben szilánkos, mint apró üvegszilánkok egy viharfelhőben, és az én arcom ebben a hideg felhőben van, és a szél folyamatosan fújja bele a mikroszkopikus üvegdarabokat, a tüdőm is tele van ilyenkor üveggel, és én érzem a lányokat egy láthatatlan tükör túloldalán, és nem akarok semmit jobban a földön, mint megérinteni őket, de ők mindig fölöttem vannak, fölöttem vagy mögöttem, és tudom, hogy a felhő és az üvegszilánkok a szájukból jönnek ki, és mégis csak rajzolok, rajzolok és közben sírok, börtönbe ejtem a tükörképüket, nem, mert a tükörképük is láthatatlan, én hozom létre a tükörképük letükröződését egy hamis tükörrel, a hülye grafitceruzámmal ezeken a szaros lapokon, és ruhát adok rájuk, pedig ezek a lányok igazából sohasem hordanak ruhát, mégse pucérok, én még akkor is pucér vagyok, ha ruha van rajtam, sőt akkor vagyok a legpucérabb, rózsaszín és fekete rongyokat aggatok magamra, hogy elrejtsem a pucérságomat, de ez az ócska trükk nem ér semmit, mindenki láthatja, hogy engem a meztelenség egy kipárolgásként, egy felhőként vesz körül, és ha meglátnak, bár sohasem látnak meg, mert nem hagyom el a házat, de ha egy gyűjtögető elmegy az ablakom alatt, biztosan érzi a belőlem áradó pucérságot, én pucérságot izzadok, pucérság a leheletem, pucérság nő rajtam szőr helyett, és minél szőrösebb vagyok, annál pucérabb. A szüleim is pucérak, de nekik

szabad, ők megtehetik, ők már megszokták, de az én testem valami egészen vulgáris dolog, senki sem láthatja, nem lenne szabad léteznie, néha lenézek magamra, és látom, hogy mindenféle domborulatok, kitüremkedések, daganatok, szőr és zsír borítanak, az egész egy nagy daganat, ami egyre csak nő, ránő az agyamra, hogy tönkretegye, néha már olyan, mintha az agyam is csak a daganat része lenne, a fődaganat, ráadásul, sőt, mindenféle lyukak is vannak rajta, amikből váladékok jönnek ki, amiken keresztül magába juttat mindenfélét, hogy azokat is elrákosítsa. Az álmaimban üres vagyok, ha lenne testem, üvegből lenne, de nincs, csak a levegő egy körülhatárolt, félig szilárd része vagyok, amin a víz átfolyhat, de más nem, de amint felébredek, ennek vége, az álmaimra is ráerőszakolom a testemet, mindent tönkreteszek, mindent tönkretesz.

Van egy régi kazettalejátszóm is, elemmel működik, így nem kell aggódnom az áram miatt, régen szerettem tévét is nézni, de mióta takarékoskodnunk kell az árammal (ahogy apa mondja) soha nem kapcsoljuk be. Na jó, néha, ha csak öt percre is, ha tudom, hogy anyáék nem jönnek haza este, azért mégis bekapcsolom, megnézem mi megy az RTL-en, néha kvízjáték, olyanokat kérdeznek, hogy hívták a hajót, amin a zarándokatyák megérkeztek a mai Kelet-Amerikai Föderáció területére, hogy utána az indiánokkal közösen felhúzzák az első új-angliai brit protestáns gyarmatot, hogy halálra fagyjanak télen, és hogy hódokra és mosómedvékre vadászanak, áttörjenek a vadonon és végighajózzák a Szent Lőrinc-folyót egészen a Nagy Tavakig, hogy harcoljanak a franciákkal és az erdővel, hogy kiirtsák az indiánokat, amíg a cape cod-i kikötőkbe cukorral, fűszerekkel és rabszolgákkal megrakott hajók érkeztek, a munkások faanyagot raklap- és heringet hordószámra pakoltak a távozó angol hajókra, mögöttük imbolygó fény szűrődött ki Barnstable kocsmáiból, hogy később 100 kilométerrel odébb teát öntsenek a tengerbe, nyilatkozatokat és békeszerződéseket írjanak alá, bombákat és drónokat építsenek Istennel és a Világszellemmel kötött alkujuk megpecsételésére, amíg az első angolok, Roanoke gyermekei a tükör túloldaláról figyelték őket, vártak és figyeltek, vártak és figyeltek. Más kérdések képregényekre és a Magyar Állam földrajzára irányultak. Néha, hangyaháború alá temetve bár, de ukrán adásokat is be tudok fogni, a hang recsegve jön át, cirill betűk úsznak fel és le a képernyőn, míg egy sovány, szőke hölgy egyre csak olvas és olvas egy fehér papírlapról, a maga lágy, érthetetlen nyelvén. Na de a kazettalejátszóm. Mióta nincs internet, nem mintha emlékeznék rá, de anya szerint, mióta nincs internet, újra divatba jöttek a kazetták. A kis, fekete készülék még nagyapámé volt,

kövér fehér betűkkel rá van írva, hogy SHARP. Egyszer a szülinapomra kaptam apától három kazettát, amiket egy zacskó dióért (a kertünkben van egy öreg diófa, néha napokig csak diót eszünk) cserébe szerzett a piacon. Az első, feltételezem, hogy Ausztriából származik, azt mondják, arra jobb a helyzet, mint nálunk, gyakran egész családok kerekednek föl, hogy elinduljanak gyalogszerrel Sopron felé, cigányok és magyarok, városból és faluból, mind-mind a nyugati határkerítés felé. Soha nem hallunk felőlük, Ausztriából nem lehet telefonálni. A borító zöld hegyeket ábrázol, rajta szőke lányok dindliruhában, kikerestem ezt a szót a lexikonból, dindli. Olyan szavakat is onnan tudtam meg, mint transzformátor, adekvát, empirikus. A lányok mellett két férfi is áll, bőrnadrágban, zöld kalapban, egyikük kezében gitár, mindketten a lányokat figyelmen kívül hagyva, a távolba mosolyognak. Ezt a kazettát nem szeretem. Olyankor hallgatom, amikor meg akarom büntetni az agyam, gonosz kocsmazene van rajta, visítozó jódlizás. A nácik jutnak róla eszembe, sörpuccs, Waffen SS, ilyesmi. A másik kazettámon egy Buxtehude nevű zeneszerző orgonaművei vannak. Ezt apám különösen a figyelmembe ajánlotta, azt mondta, amikor gyerek volt, és zeneiskolába járt, mindig ilyesmiket gyakoroltatott vele a zongoratanára, egymás mellett ültek, egy öreg szoci iskolaépület szétrúgott pianínója mellett, a tanár a kárpitos széken, ő a simán, gyakran este 6 volt már mire végeztek az órákkal, és ő Bartók, Monteverdi és Buxtehude etűdjeit játszotta, miközben a nap lassan a házak mögé csúszott az ablakrácson, és a tetőre dobált szemeten túl, és a sugarai úgy világították meg a billentyűket, hogy az ujjai igazán hosszú árnyékot vetettek, szóval amíg ő játszott, együtt játszott vele egy hosszú ujjú rémember is, azon gondolkodott csak, mi lenne, ha az ujjai, azok a szörnyű karmos árnyujjak egyszer csak elengednék a billentyűket, és felé nyúlnának, egyenesen a szájába. Ez volt az első kazetta, amit meghallgattam. Sosem lehet tudni, hogy merre megy rajta a dallam, de ezen kívül nem jut róla eszembe semmi, amikor hallgatom, csak figyelem, hogyan kúszik, ugrál erre-arra, és nem gondolok semmire, kivéve talán arra, hogy én nyomkodom az orgona billentyűit, én taposom a lábammal a pedálokat, és egy egész templom csendben ül, és figyel engem, nem hallottak még ilyen gyors és ügyes orgonistát soha, de engem ez kicsit sem érdekel, mert csak a játékra figyelek, nincs idő és nincs tér, csak kibomló, felfakadó dallamok, hangjegyek, amik már magukban hordozzák a következőt, egy hang az egész mű, és ez a hang mozgat engem, ez a nagy titkom, az orgona akkor is szólna, ha én nem lennék ott, én csak átadom magam neki, és

hagyom, hogy fel-alá cibáljon. A kazetta borítója egyébként kék, ezüst kottarészletekkel. Egy kicsit rossz minőségű már a felvétel, bár egy időben a lejátszóm sem működött rendesen, folyton húzta a szalagot, úgy hangzott a zene, mint egy döglődő macska, apa szétszerelte, és kicserélte a régi gumiszalagot egy befőttesgumira. Azóta minden rendben van vele. Nem mindig találok hozzá elemet, így néha hónapokig nem tudok zenét hallgatni. Ilyenkor magamban találok csak ki dallamokat, egy felső, trillázó, vékonyat először, aztán leválasztok magamról egy részt, és ő lesz az alsó dallam, föl- és lebukik, alátámasztja a felsőt. Négyen, öten is elvagyunk így. Az utolsó kazettám borítója kék házakat ábrázol, amikből emberek potyognak ki. A háttér fehér, mégis éjszaka van, és sárga betűkkel rá van írva, hogy Elliott Smith. Erről a zenéről mindig vonatok jutnak eszembe, postavonatok, tele üres, megcímzetlen borítékokkal, amiket csak éjszaka lehet látni. Közel van a vasútállomás a házamhoz, néha kimegyek a sínekhez, hátha lepottyant valami a vagonokról. Egyszer találtam a padon egy kis, műanyag drágakővel díszített gyűrűt, és egy *Szabásminták kezdőknek* című kiskönyvet. Nem tudok varrni, de szeretem nézegetni az egymásba futó vonalakat, új és új alakzatok születnek, majd tűnnek el minden másodpercben. A gyűrűt a matracom alá dugtam. Ez a kedvenc kazettám a három közül, ha elképzelem a házamat, ez a zene megy a háttérben. Gyakran hallgatom rajzolás közben, és ilyenkor mintha a lányokhoz is közelebb lennék, bár ilyenkor látom a legjobban, hogy nem őket rajzolom le. Télen, ha kinézek az ablakomon a fagyott mező felé, látom, nem látom, de tudom, hogy a távolban, a mező legvégén, egy kis bemélyedésben ott ülnek a lányok, szomorúan ingatják a fejüket, és ők is ezt a zenét hallgatják, nem is hallgatják, ők ez a zene, ők ennek a zenének az igazi változata, de ott vannak a csipkefüggönyben is, a régi, piros csipkefüggönyünkben. Nagyon félek, hogy valami történik a kazettáimmal. Általában csak az osztrák kazettát hagyom elől, hogyha bárminek történnie kellene, akkor az azzal történjen. A másik kettőt megpuszilom lefekvés előtt, és beteszem őket a kis házukba, amit csináltam nekik kartonpapírból. Van benne ágy és szekrény, itt laknak együtt, és szeretik egymást. Ha bármi történne velük, sírnék. Ők is a barátaim.

Elárulok nektek egy titkot: a rádiósugarak egy ponton összeérnek, én ebből a pontból nem láthatok semmit, de ott is vagyok, és tudom, hogy a lányok háta mögött van, a tükör túloldalán, azt nem mondanám, hogy átmentek a tükrön, mert a tükör áthatolhatatlan, de talán valahogy kikerülték, nem is tudom hogyan. A lányok nem tudnak

róla, hogy túljártam az eszükön, és mögöttük, az ő tükrük túloldalán, mert nekik is van egy tükrük, úgy mint nekem, de nekik erről fogalmuk sincsen, nemúgy, mint nekem, tehát hogy az ő tükrük túloldalán én már ugyanakkor, sőt azelőtt is ott voltam, hogy ők egyáltalán megjelentek volna, tehát egy lépéssel előttük vagyok, meghaladtam őket, de végülis csak a saját eszemen jártam túl, túllőttem a célon, mindig egy lépéssel magam előtt vagyok, de nem tehetek semmit, csak két oldalról elérhetetlen lányok és idős-időtlen tehetetlenség két pólusa háromszorosan légüres térben, ez minden, egy örökös gubbasztás és egy mindenhonnan látott, megállíthatatlan, imbolygó satnyulásgépezet.

Kovaliczky Máté fényképe

Az Apres-Garde 4-es bandája
Manifesztó v3.2

Persze — hangulatából kiindulva, de nem közvetlen utánzásként:

A végtelen tengerben úszó láthatatlan kezeket kerülgető tőkehalak haldokolnak!

vagy csak haldokolni látszanak a hipermao kényszerített éhségsztájkjaként

NEM! hagyd? = nem? HAGYD

Q1. Miért? T3. Nem, Hagyd

Elsősorban, azt gondoljuk, hogy a világot meg kell változtatni, a lehető legelnyomóbb változást szeretnénk elérni. Felszabadításról itt szó sem lehet. Gyakorlati megaelméletek

poszt-igazság vagy poszt-valóság?

kibermozgás-affektusok folytogatnak madagaszkárban

Valaki egyszer azt mondta: dgyah! alovának persze, aztán ezt: men! angol regényben olvastam. ultramacsó hiperértelemzései aszimptotikusan közelednek az igazság szűk vektorához- origó, az újság nem a matematika titka. NEm tetszik amit(((jézussal))) tettek, de szeretem a vasárnap reggeli kávémat, az ősz sárga, míg a tél kék

Íme az après-garde:

- *Vélemény a jelenlegi rendszerről:*
  nem olyan rossz mint aminek látszik
- *A 21. század emberének magányosságáról:*
  érezzük
- *Kultúralis igények:*
  valahol Reisz Gábor és Martyn Ferenc között
- *Filozófiai képzettség:*
  meggyőződéses agnosztikus, hipermaoista

Az Apres-Garde 4-es bandája
₽

A. Az Ön Tartalmai: Az MI-fizolgáltatások biztosításának részeként a Microsoft feldolgozza és tárolja az Ön által az MI-fizolgáltatásokba bevitt adatokat. Válaszd például fuziper áron az illatos Árielnosokapzulákat, aGilletteLabsborotvátfejjelvagyOralBielktromosfogkefét. Edite, bibite, pósmo tremnullavoluptas. Wereceiveinformationfromadvertisersandotherdatapartners,whichwe useforpurposes describedinthisn°1441,theCouncilofFlorencedecreedthatpans,Jews,he reticsandschismaticswillhaveno partin”eternal life”andthatall, unless they embrace, be foredying, the true religion, will go straight to hell. ”Policy including the homeless and unsupported refugees, as for Services, including the homeless, who are relevant and fed to Free and G8ser on8r Services. For example, we8ldre ceiveinformationaboutpurchasesby3omakefrom easeadvetisers. A félhasználói adatokra használjuk fel, minden általános esetététkávéval, hogy minden más is meghalt. Hogy biztosíthassuk szolgáltatásainkat; például feldolgozzuk a keresőkifejezést, hogy megjeleníthessük katalógokat, vagy segítségünkre kazott adatok megosztásában, hogy címzettek javassunk egyéb alkalmazásokat, amelyeket a Microsoft kínál.

Chacun voit bien. que cette. civilisation. est comme un. train. qui va au. 8ffre, et. qui. accélère. Plus. i. accélère, plus. on. entend. les. 8rras. hystériques. des. soiffards. du. wagon. disco thèque. Minden elköltött 3.000 futtán 1 db hűségpontot adunk. Shellunderstandsthe need to work with other stoachieve 8r commercial envir onment and also c1al goals. Weengage with local commun1ties and other stakeholders 1n all 8ract1v1t1es. Wel1stentothe1r1deasandtheconcernstheym1ght hav esothese can be addressed 1n the des1gn and operat1 onof8rassets. Halál a. kontextusra. Shellpart1c1pates1nexternalcollaborat1ons, l'oeil de. l'âme est. l'attentio n.1 Industriassoc1at1onsandpartnersh1ps. Wedoth1s1ncompl1ancew1th ant1trustles andregulat1ons. Gyűjtősíze 6db hűségpontot, és vásárold meg kedvezményesen 1.99 érté a Sparm1n1paj1k1m3gl3p3tsesom ag3gy1két. Műpákoloidőzővényevővekékd1kouson, ÓtícuTövetvin

Pβsλειωτώνουράν. B1gTastyp3st orosso, vörösp3stőzős fűzsalckam3k1b3n. Az önadatai nakf3lösségét 3j5f3lználása. Le. MonDE.SE.FR
AGMENTE.M1ESA1075PARTN3RÜNKF3LDOLGOZUKAZÖNS3ME LY3SADATA1TÍGYPÉLDAULAZÓN1PCÍMÉTOLYANT3CHNOLÓG 1ÁKATHASZNÁLVAM1NTASUT1KAM3LY3KK3LTÁROLHATJUK ÉSHOZZÁFÉRÜNKAZÖNADATA1HOZAKÉSÜLÉKÉN.GOD.DOES N'T.READ.HOGYS3MÉLYR3S3ABOTH1RD3ST3SZK3STÉRTAR1L MAKATM1ND4NNY1UNK.KONKRÉT.ÉLETE.DEGRADÁLÓDOTT. SPEKULATÍV.UNIVERZUMMÁ.ONDÓNTAR
RÓLHOGYK1HASZNÁLJAAZADATA1TÉSML1NY3NCÉLRA.97%.A .S3MÜNK.ÉL.TÁRULÓ.VILÁG.AZ.ÁRUVILÁG.A.FOFFORTUN3100 BUS1N3SSS34NDHUNDR3DSOFTHOUS4NDSOFS4MLL3RCOMP 4N13SRUNTH31ST0STR1T1C4LW0RNL04DS0N0R4CL341D4T4B4 S31NCLUD1NGTH3LSTG3STB4NKS3T3L3RST3LCOMS4NDGOV3 RNRM3NTS4J0G0SULTSÁG4N3V3D4PR0F1LKÉP3DV4L4M1NT(H 4M3GJ3L3NÍTÜNKXK3DH1RD3TÉS3K3T34M3TRÉMKÉSZK3N)4 H1RD3TÉSK3KLÉTYÁM04GT0TV4GYK3.A.SPEKTÁKULUM.+ÁRS ADALM1.SZEREPÉAZ.ELIDEGENEDÉS.KONKRÉT.ELŐÁLLÍTÁS. A.R3SK3D3LM1T4XX4LM4KK4LVÉGZ3T+MŰV3L3TDRÓL.SXOLÓ 4DXT0K3LH4S3NALÁSÁR4Y0L04N34S1LY0H00S3WHXH3RY0UR 0N+3N\XNB3JUS3Dt01MPR0V34NDtR4XNOURM0D3L$02026BLA CKROCKKAI'KEPAEN'N3XYP4FQ0NHΛΕΓΩN,'ΕΝΕΣΕΝ,'ΕΠΕΣΕΝ BANAN'NHMETAHNEΔM1ND3N0XX3NN+4R+V44BL4<KR0C<K4 BL4<KR0C<K1NQCB3JGYZ73t\VÉDJ3GY3M1ND3NMÁS.FAIRE.D E.L'ART.C'EST.VOMIPR.ET.CHIER.XÉDJ3GY4M3GF3L3L0tUL4JX ONOS0KVEDI3G3Y3311+SYS+3MS3MPL0YS0VR21000P30P313ND 0Z3NS0FΘ0UNtBR3X3XX4QX0SSE1V3C0N+1N3N†StH3©0MP4XY R3P0RT3DXFÁ10X1NR3V3N3U3SF0RJH3THR33M0NTHS3ND3DJ UN33020264ND4N0RD3RB4©KLOG0F$320B1L10N4S0FSU©DXt3 DEEZAIRAAZEL5Ó3TÓL3D3GJ0HAGZÚGÉSRO$$3H1S3EMÜ,ME RTMINDENSZAVÁNÉRZIK,HOGYKIMONDÓJASZÁMÁRAEGYPIL LANATRASEMVÁLTKOMOLYAKARATTÁRGYÁVÁ, HOGYNEMHISZBENNEEGYPILLANATRASEM. Q

Bölcs-Bagoly-művek

Lőrincz Jana
Magdaléna fia
Áldozatballada

Rettentően szegény a hely,
Hol az asszony fiát neveli fel.
Az egész csak egy kicsi ház,
Hulladozik le a falról a máz.

Magdaléna tizenkét órát
Dolgozott, és elvégezte dolgát,
Közben kisfia a hátán,
Aludt nyugton tizenkét órán át.

Viszont éjjel Zente nem bírta,
Az egész éjszakát végigsírta,
Mikor teljesen kiszáradt,
A kútban innivaló nem maradt.

Magdaléna keble apadt,
Kicsi Zente mindig éhes maradt.
És az a kevés zabkása,
Nem volt elég nekik vacsorára.

Mentek mindig a templomba,
Rózsafüzér az asszony nyakába,
S ment volna a lány zárdába,
A szülei nagy akaratára.

Az asszonyok elkerülték,
Mert ő egy házas nemes gyermekét
Szülte meg két esztendeje,
Fiát azóta titkon nevelte.

Alamizsnát mindig kérte,
De az egyháznak sem volt sok pénze.
Magdaléna így imádkozott,
Isten kegyelméért fohászkodott.

Egyszer egy sötét éjszaka,
Munka után fiával tér haza,
Kit letesz egy szalmazsákra,
Felkészüljön az esti imára.

Ó, Jézus Krisztus segéljen,
Isten hallgass meg fenn a mennyekben,
A fiam és én éhezünk,
Légy Jézus az asztalnál vendégünk.

Kis Zente arca már kékült,
Addig sírt míg teljesen elszédült,
Anyját ez nem érdekelte,
Csak imára koncentrált, s Istenre.

Ekkor jött néki látomás,
Éles hang, sikoly, majd egy villanás,
Ott állott előtte fénylő
Igaz emberi alakot öltő.

Vízhez és ételhez nem más,
Mint egy áldozat lesz a megoldás.
Szólt neki a fénylő alak,
S eltűnt onnan egy pillanat alatt.

A szóbeszédek elültek,
Az asszonyok többé nem fecsegtek,
Magdaléna meg dolgozott,
Bár hátán gyereket már nem hordott.

Csönded volt, magányos, gyenge,
Szegény, kinek nem futotta tejre,
S inni csak a patakból mert,
A kútjából vizet soha nem mert.

Egyszer kiapadt a patak,
Örökké pedig mégse szomjazhat,
Kényszerből kútjához szaladt,
Párkányhoz keze remegve tapadt.

A kút vérrel volt csordultig,
Az anya szíve majdnem kiugrik,
De hisz nem is anya az már,
Édes kicsi fia vajon hol jár?

Húzta fel vödörrel a vért,
Míg az ruháján már könyékig ért,
És ott volt összeroskadva,
Egyedül, Isten magára hagyta.

Megfulladt abba a vérbe,
Mi áldozata miatt ment végbe,
Hogy fiát kútba vetette,
A leány sorsát megpecsételte.

Huba Zsombor fényképe

Springer Barnabás
Kiköltözés

Itt hagyom a
fél kiló répát
három üvegcse illóolajat
kilátást éjszaka a teraszról
tisztítószereket
két hangulatlámpát
lámpák távirányítóját
ágyneműt, amin öleltem
összes fűszert
fél üveg olajat
sajtreszelőt
kést, amivel epret szeletelt a süteményhez
konyhai aprítót
diffúzort az olajokhoz
széttaposott cipőt, amiben hozzá jártam
varjak hétvégi ébresztőjét
tarka macskát az udvaron
félig leégett gyertyákat

talán visszajövök értük

Springer Barnabás
Epizód

Semmiért kivetett háló,
Kivérzett hajótest,
Epeszín homok.

Festékes disznók,
Kitágult őzszemek,
Kanos kutyák,
Színevesztett pávák.

Megtört Kirké-varázs.

Odüsszeusz, én tovább hajózom.

Springer Barnabás
Hamu

Az üres cigisdoboz mellé
Felrajzoltam az arcod hamuval.

Elmosott vonalak közt belenézek a szemedbe,
Meghúzom az ajkaid ívét.
Az utolsó csikkel megsimítom a hajad.

Kacsintasz egy fuvallattól.
Rajzoljam vissza?

Hideg öngyújtóval újra
Rágyújtok. A hamu lassan hullik
Le.

Springer Barnabás
Apoteózis

Egy névtelen isten összetört szobra
előtt
ismétlem a neved
újra
újra.
A torkom száraz.
Nyelvem és ajkaim zsibbadnak.

Vérző ujjakkal illesztek össze
kődarabokat.
A test minden részét, anatómiai pontossággal.

A te nevedet adom az összetört istennek.
Ő újra felkel.
Talán te is visszatérsz hozzám.

Nimmerfroh Márton

Éjszaka van. Lehet, hogy lázas leszek. Lehet, hogy már hőemelkedésem van. Fülledt a szoba, kihajolok, és szembe csap a hűvös tisztátalan pesti levegő. Mintha különbséget tudnék tenni az itteni és az otthoni levegő között. Sok mindenen múlik, hogy az ember egy adott pillanatban mire emlékszik vissza. A lelkiállapota az elé táruló látvány tükörképe. Bár ez így nem egészen pontos, más is befolyásolja az emlék partra vetődését, például a szél hangulata is közrejátszik. Mert ilyenkor nem csak az dönt, hogy egy rendetlen vagy rendes kollégiumi vagy otthoni szobából kihajolva pesti vagy otthoni, vagy akárhonnani, sehonnai levegőt lélegzünk be. A levegő áramlása, na az nem mindegy. Különbség van a simogató, kellemes, nyári szellő nyugtató nőiessége között, a süvítő decemberi szél atyaisága között, és aközött az áprilisi hideg, vihar előtti szélcsend között, ami annyira rémisztő. A nyitott ablaknál állva az ember csak annyit érzékel, hogy a meleg, fülledt, semmitmondó testszagtól tisztátalan, lassan kiszálló levegőt a kinti, hidegebb, önzőségtől mocskos, máshogy tisztátalan levegő kimérten, óvatosan váltja, és bekebelezi a szobát. Az embert is körbefonja, aztán megemészti. A bőrét éri, aztán a lelkét. Az ember meg csak vár. Nyugodtság járja át a testét, és beletörődik, hogy most elkapták és valami történni fog. És érkezik már mindaz, amiről valaha tudomása volt, csak a tudattalanul működő seprűjével egy olyan mintás szőnyeg alá söpörte, amely stílusát tekintve bármely ház nappalijában megállná a helyét, és nem mellesleg a tudat és tudatalatti között képez kaput. Eltemette magában, önvédelemből, amihez tudniillik joga van az embernek. Legalábbis remélem. Én is így jártam, miközben a szobám ablakából a belső udvart és a szemközti épületet figyeltem. Egy pillanatra leengedtem a pajzsomat, ami szintén önvédelmi funkciókat szolgált, mert egy ekkora városban, ennyi veszedelem mellett elengedhetetlen a jó pajzs. Ritka pillanat volt ez, mert én már régóta senkiben sem bíztam, csak egy, mindenki által kikerülhetetlen, megkerülhetetlen és elkerülhetetlen dologban. Akkoriban a halál volt a legbiztosabb pont az életemben, a tudat, hogy egyszer mindennek vége.

“Ashes to ashes, funk to funky”

És láttam a szemközti ablakokat, az épület tetején fűtést vezető csöveket, és egy örökké forgó ketyerét, amiről fogalmam sincs, hogy mi célt szolgál. „A gép forog, az alkotó pihen.” De minek? Aztán más is jött ám… Eszembe jutott Erdély, egy kis hostel, ahol odafele megszálltunk

pihenni. Aztán eszembe jutott Bécs, egy polgári házakból álló negyed egyik belső udvara. Eszembe jutott az akkori barátnőm, akivel akkoriban együtt ide-oda jártunk, a gyerekkori barátom, akit éppen látogattunk, és a másik gyerekkori barátom, aki szintén a barátnőjével érkezett meglátogatni a gyerekkori barátomat, aki mellesleg az ő gyerekkori barátja is volt. Mi hárman fiúk még az óvodából ismertük egymást, a csajaink csak kívülállók, turisták egy ősi rendszerben, aminek kizárólag a mi jóindulatunknak köszönhetően lehettek szemtanúi. Emlékszem, a barátnőmmel való veszekedéseinkre a Mariahilfer strassén, emlékszem, lehangoló volt látni, hogy a gyerekkori barátom és családja egy jóval kisebb házba kényszerült az apjuk pénzügyi csődje miatt, és emlékszem, hogy megkívántam a gyerekkori barátom barátnőjét. Már maga a gondolat árulás volt. Bár ennél voltam nagyobb áruló is, gondoltam. Pár nappal ezelőtt olvasás közben ugyanígy néztem ki az ablakon, amikor az Utas és Holdvilág felébresztett bennem egy régebbi emléket, egy olyat, ami évente legfeljebb egyszer jut eszembe, általában tavasszal. Illetve nem is ébresztette fel, inkább tudomásomra hozta, hogy volt valami, ami megtörtént, és mióta megtörtént, ott folydogál bennem, mint egy massza, aminek halmazállapota csak akkor szilárd, amikor megérintem, és mikor elengedem, újra szétfolyik, visszafolyik a helyére, vagy valahova, sehova.

Nimmerfroh Márton

Gondolataimban Erdély - bevallom, kicsit felszínesen - a magyarságot szimbolizálja. Idehaza sokan idealizálják az anyaföldtől elragadt országrészt, egyes barátaim, ha eleget isznak, hajlamosak rázendíteni a székely himnuszra, akár szabadtéren, megzavarva a járókelők nyugalmát, akár kocsmában, (a Monte Cristóhoz címzettben különösen sokszor jött rájuk az inger) vagy otthon, egy szülinapi zsúr kiváltképp meghitt, bensőséges pillanataiban. Ilyenkor a köröttük lévő emberek mosolyogva, büszkén figyelték a szemeik előtt megalakuló Kárpátia tribute zenekar alakítását, és kedélyesen kezdtek monológba a hazafiasság és a tradíció fontosságáról. A kocsmában persze kevésbé díjazták a fiúk hazafias, Trianonnal és a mindenkori román kormánnyal szembemenő, lázadó szellemű megnyilvánulásait, hiszen a Monte Cristo felett lakóházak tornyosultak, melyekben emberek laktak, olyanok, akik valamilyen okból kifolyólag nem szerették, ha éjszaka az alattuk lévő kocsmában ordibáló fiatalok randalíroztak.

Csendháborításra hivatkozva általában kiküldték őket, ők meg rendes fiúk voltak, szót fogadtak, kimentek, elszívtak egy piros malbit, majd suttyomban megpróbáltak visszalopózni, hogy újrakezdhessék a műsort. Egy szó, mint száz, beltéren nemigen hagyták szó nélkül a performanszt, noha az utcán soha nem szólt rájuk senki. Egyszer a fent említett kocsmában elég pechesek voltunk, mert egy *igazi* székely fiú is jelen volt akkor. A csapos barátja volt, kérdeztem is, hogy honnan ismerik egymást, de a válaszra, sajnos, nem emlékszem. Talán nem is fontos.

Szokásos este volt, bementünk, pimaszkodtunk egy sort a csapossal, hiszen még csak tizenhat évesek voltunk, aztán elkezdtünk inni. Ebből következett, hogy az este egyik mélypontján, amikor már nem tudtuk több nőnemű ismerősünket felsorolni, akivel szívesen osztozkodtunk volna a test gyönyörein, a fiúk elkezdték énekelni a székely himnuszt. Ekkor jött oda az asztalunkhoz a nálunk legalább 7-8 évvel idősebb srác, *a külhoni magyar*, és megkérdezte, minek énekeljük pont ezt. Persze érdemleges választ senki nem tudott adni, nem voltunk olyan szellemi szinten, hogy megindokoljuk, miért alakult ki ez a szokás a társaságunkban.

Hazaszeretetből!

Mi konzervatív iskolába járunk!

A székely fiú még részeges mámorában magyarázott valamit pár haveromnak, de láttam rajta, hogy egyre szomorúbb lesz. Egy kis idő múlva kiment cigizni. Utána mentem. Miután öngyújtót kértem tőle és ott maradtam, láttam rajta, hogy az összeomlás szélén áll.

Engem az érdekelt, hogy miért nem büszkén, hazafiasan reagált erre a látszólag szép, testvéries gesztusra.

Nem értette, hogyan lehet énekelni az *ő himnuszát* boldogan.

Miért? Minek? Hogyan? Nem értem!

Ezek a szavak maradtak meg bennem, és egy kétségbeesett fiú-arc. Mesélni kezdett. Folytak a könnyei. Mesélt halottakról, élőkről, megnyomorítottakról.

A kishúgomat megkergették a Steaua-ultrák, mert hallották, hogy magyarul beszélt!

Egy tévképzetekkel teli, hazug kör találkozott akkor egy igazibb, az ő komfortzónájukon kívül eső, számukra megfoghatatlan fájdalommal.

Klement Tamás
RENDKÍVÜLI TUDÓSÍTÁS – Bogaras tervek a Balaton-medencében

Örömmel adjuk Kedves Olvasóink tudtára, hogy a Nemzetünk Alapvető Tájainak Egységes Sajátos Segítését Építő Közösség (röviden: NATESSÉK) és Csesznek, Európa 2071-es kulturális fővárosa az idei évben hagyományteremtő céllal Balaton-átgyalogló versenyt rendez. A jeles esemény a „Nem számít a kiapadás, nem kell a nagy kiakadás” rendezvénysorozat része.

Az átgyaloglás fővédnöke, Apadó János, szerkesztőségünk kérdésére elmondta, a Balaton közepes vízszintjének tíz centiméterre való süllyedése eddig soha nem látott távlatokat nyit hazánk számára a nemzetközi piac különböző meghatározó területein. Ezek közül is kiemelkedik a ganajtúróbogár-rezervátum létesítése. Apadó szerint a ganajtúró bogarak reprezentációja felbecsülhetetlen értékük ellenére igen alacsony volt ezidáig a hazai életközösségekben, ezért Csesznek városa a Magyar Ganajtúró Bogár Társasággal együttműködve Ganajtúróügyi Bizottságot létesített, mely úgy döntött, elkülönített élőhelyet biztosít számukra. A fővédnök kiemelte, a helyi halak és vízisiklók üdvözölték a bizottság kitelepítésükről szóló döntését.

Az intézkedés célja, hogy a rezervátum segítségével egész Európa ganajtúróbogár-ellátását Magyarország végezhesse, a fővédnök szavaival élve „ganajtúróbogár-nagyhatalommá” válhassunk. „Gazdasági hasznuk mellett nem is hinnénk, mekkora társadalmi munkát végeznek ezek a bogarak” – emelte ki Apadó. – „A hazai társadalomban egy alapvetően negatív kép alakult ki ezekről a csodálatos élőlényekről, így a bizottság döntése elősegíti a magyarok sztereotípiáktól mentes, elfogadó gondolkodásának fejlődését is”.

A faj népszerűsítése céljából úgynevezett „ganajtúrák” is indulnak majd a rezervátum szívébe, melyek során a résztvevők igen közeli, majdhogynem bensőséges kapcsolatba kerülhetnek az élőlényekkel. A bizottság kiemelkedő fontosságúnak tartja a gyermekek gondolkodásának megfelelő fejlesztését. Apadó úgy véli, a vízparti élővilág madarai, növényei és egyéb élőlényei eddig eltérítették a gyermekek figyelmét az igazán fontos életközösségek megismerésétől. „Szerencsére azonban mostantól nem kell tartanunk attól, hogy a madarak csiripelése, a nád hangja, a tücskök zenéje vagy legnagyobb veszélyként a hullámok ütemes zaja megzavarná gyermekeinket” – emelte ki a fővédnök. – „Míg a felnőttek a ganajtúrán

vesznek részt, a gyermekek a megfeneklett Tihanyi-kompban kialakított játszóházban tölthetik idejüket – természetesen a ganajtúró bogarak társaságában”.

Apadó szerint sokak számára úgy tűnhet, a ganajtúróbogár-rezervátum némi lemondással jár részükről, azonban üzeni a kétkedőknek, hogy tévednek. „Úgy tűnik, a ganajtúró bogarak mindig az emberek érdekeit tartják szem előtt. A rezervátum zavartalan működése érdekében a bizottság megszünteti a tóparton működő lángossütőket és egyéb, az emberi szervezet számára kifejezetten káros élelmiszereket árusító vendéglátóipari egységeket. Helyükön dohányboltokat létesít” – fogalmazott beszédében. – „A ganajtúró bogarak kényelme, valamint az emberi szervezetben zajló biológiai és kémiai folyamatok még zökkenőmentesebbé tétele érdekében pedig a stégek és vízbelépők helyén a bizottság illemhelyeket hoz létre. Az innen *befolyó* támogatásokból természetesen a rezervátumot fejleszti és bővíti”.

„A rezervátum létesítése során a Balaton-medencében található minimális vízmennyiség még némi gondot okoz, de munkatársaink már dolgoznak a probléma megoldásán. Kívánok Önöknek tartalmas szórakozást, bogaras kikapcsolódást, nagyszerű időtöltést ebben a lebilincselő környezetben” – zárta gondolatait Apadó. A beszéd végén néhányan nemtetszésüknek adtak hangot, mire a többség a „Ganaj túrót a fülébe!” mondatot skandálva reagált a kritikákra.

Köszönjük, hogy velünk tartottak ebben a rendkívüli tudósításban, ha a vízleszívási munkálatok a tervek szerint befejeződnek, két hét múlva jelentkezünk a Kékszalag rallyverseny legfrissebb híreivel. Kövessenek minket addig is figyelemmel!

Kritikák

Kovaliczky Máté
A film, ami nem is a penészről szólt
Reisz Gábor: Földszint - filmkritika

A Földszint Reisz Gábor 2026-ban bemutatott tragikomédiája, mely az idei Velencei Filmfesztiválon debütált. A film a társasház földszintjén élő házaspár egy hétköznapját mutatja be: Kristóf penészfoltot talál a lakásuk falán, épp akkor, amikor feleségével, Verával hosszú idő után először utaznának el. A házaspár össze is veszik a „penész ügyön", végül Vera egyedül megy le a Balatonra, Kristóf pedig nem hagyja annyiban az ügyet: kutakodni kezd a társasházban, hogy mi okozhatta a penész megjelenését. Nyomozása elvezeti a lift beszerelésén mesterkedő közös képviselőhöz, Nyárréti Balázshoz, és a ház addig ismeretlen lakóihoz, közben egyre erősebb a gyanúja: a ház beteg.

A film egyértelműen nem egy egyszerű lakóházról szól: a lakóház, az Orbán-rendszeri Magyarország szimbóluma. Kristóf, az egyszerű polgár, akinek életét megnehezíti a rendszer egyenlőtlensége és a pártközeli kör fényűzése. Vera a nézőben a külhoni magyart idézi fel, aki jobbnak látta elhagyni a süllyedő hajót. Posszauer Antal a vezető jobb keze, aki annak ellenére, hogy nem kap semmit ebből a fényűzésből, hűségesen segíti Nyárréti Balázst, a rendszer elitjét.

Reisztől nem ritka az Orbán-rendszer kritizálása, bár ezt sosem közvetlenül, mindig valamilyen életszituáción keresztül mutatja be, ám korábban ez sosem volt ilyen erőltetetten egy szimbólum mögé zárva. A *Magyarázat mindenre* című filmjében a rendező sokkal gyakorlatiasabban mutatja meg rendszerkritikáját: tanárok nehézségei, polarizált nép, nemzeti jelképek kisajátítása.

Véleményem szerint a film ezt az egész szimbólumrendszert túlerőlteti. Ezen felül a színészek alakítása sokszor túlzó, például életszerűtlen az a jelenet, amikor Kristófot leütik, persze nyilván a szimbólum szempontjából ennek van értelme, ahogy az Orbán-kormány megpróbálta elhallgattatni azokat, akik felszólaltak a rendszer ellen, de mégsem illik a filmbe. Feleslegesen sok akciójelenet van (nem egyszer értelmetlenül dulakodnak), amik pusztán a néző

figyelmét hivatottak fenntartani. Ezen felül feltűnően gyenge a technikai megvalósítás. A kameramunka hanyag, minden megszólalót szemből mutatnak, ráadásul az egyik jelenetben hibásan benne maradt, ahogy a fókuszt húzó elrontja a fókuszt, és utólag korrigál.

Összességében a film egy gyenge és túltolt kritika, ráadásul filmtechnikailag is hanyag, nem tudom ajánlani, legfeljebb, ha valaki szeretne meggyőződni kritikám igazáról.

Klotz Tímea alkotása